

TRUE STORIES

SCHOOLREÛNIE

— van Yvette, naverteld door Irene Hemelaar —

Vorige week had ik een reünie van de middelbare school. In de trein naar Voorburg, waar het allemaal plaats zou vinden, vroeg ik me af wie er nog meer "anders" geaard zouden zijn. Ik zelf, bi, was daar pas achter gekomen toen ik in Amsterdam woonde en al drie jaar van school af was.

Na eerst even bij m'n moeder langs te zijn geweest, liep ik de vertrouwde weg naar school. De aula was feestelijk versierd en het rook er naar vroeger. Dit maakte dat ik ontzettend veel zin kreeg om weer ouderwetsch te geiten met m'n klasgenoten. Nieuwsgierig knoopte ik hier en daar een gesprekje aan, maar na de eerste openingssinnen, knapte ik al gauw af op de saaie levens, die een super-hetero-sfeer uitstraalden. ("Ja, mijn vriendin kon niet mee; vond ze wel jammer hoor, maar we konden geen oppas vinden voor de baby" - al een kind, Jezus!)

Teleurgesteld droop ik af naar de geïmproviseerde bar, met zowaar écht tapbier. Ik nam een pilsje en ging een beetje mensen kijken. Aan de overkant van het zaaltje stond een leuke jongen, ook allenig te wezen. Het viel me op, dat hij niet speciaal z'n best had gedaan er opgedirkt uit te zien en hij zag er lekker uit in z'n strakke spijkerbroek en t-shirt. Z'n gezicht was open met grote lichte ogen en een volle mond die van zichzelf leek te grijnzen. Ik staarde maar en ik staarde maar naar hem, totdat-ie ineens mijn blik ving en de grijns op z'n gezicht zich verbreedde. Oef, die lach, die zou ik uit duizenden kunnen herkennen: Arie, mijn kwellende plaaggeest, die twee klassen hoger zat en me altijd treiterde tot ik huilend wegliep. Wat was ik altijd bang voor hem!

Ik tapte een tweede pilsje en stapte op hem af.

"Dag, kleine huilebalk", zie-ie vriendelijk.

"Zo snel huil ik niet meer hoor", kaatste ik terug.

"Dan ben je veranderd. Is die voor mij?", wijzend naar het pilsje.

"Eigenlijk heb je het niet verdiend, maar allè", zei ik, hem

het glas overhandigend.

Ik keek hem aan en werd weer bang; alleen niet voor hem, maar wel voor die vlinders die als razende roelanden door m'n buik begonnen te vliegen. Hij babbelde er vrolijk op los en al gauw voelde ik me op m'n gemak en zakte gezellig tegen hem aan. (Hmmm, hij rook lekker). Hij vertelde over zijn ex-vriend (Ha, dus toch één) en vroeg me toen: "Hoe zit het eigenlijk met jou? Heb jij een vriend of vriendin?"

"Ik sta voor allebei open; op het ogenblik loop ik niet met iemand."

"Wil je een stukje met mij lopen?" Hij pakte m'n hand en trok me overeind. Ik vond het wel okay, want ik had zin hem te zoenen, en van publieke belangstelling ben ik op zo'n moment niet erg gediend.

Het schoolplein. Naast het fietsenhok. Z'n lippen gleden over m'n gezicht, mijn handen gleden onder zijn t-shirt. Wat waren z'n lippen zacht en wat zoende hij lekker. Hij uit het t-shirt, ik uit de bh. Zo stonden we daar om een uur of 12 te vrijen. Het tijdstip dat de buurvrouw van mijn moeder per sé bij school haar hondje nog even uit moest laten.

"Dag mevrouw", ik voelde me belachelijk betrap en bedekte onhandig mijn borsten. Zij deed of het de normaalste zaak van de wereld was, dat ze me zo aantrof en zei: "Dag, Yvet, je moeder zei al dat je een reünie had, wat leuk dat ik je nu even zie." Dat gevoel was niet zo wederzijds, helemaal doordat Arie me telkens in het oor fluisterde, dat-ie wilde vrijen. Buurvrouw liep eindelijk door en ineens had ik het gehad en wilde naar huis. Dat zei ik dan ook, maar Arie keek zo beteuterd dat ik hem helemaal schattig vond.

"Wil je me dan naar huis lopen". Het werd een lange wandeling, met heel veel kusjes en dergelijke. Onder het tuinlichtje gaven we elkaar een laatste romantische zoen. Toen glipte ik naar binnen.

Vandaag ontving ik een kaartje van hem. De vlinders ontpopten zich weer. Vanmiddag bel ik hem... ●